

3

JAKMILE SI BYL JISTÝ, ŽE SE LOZADA NEHODLÁ VRÁTIT PRO JEŠTĚ VĚTŠÍ ÚPLATEK, muž, který se představil jako kapitán Buck Holland, se vrátil do kanceláře, položil na stůl klobouk i s parukou a odhalil tak vojenský sestřih světlých vlasů.

„Fajn, Maxi,“ pronesl do vzduchu a odlepil si z obličeje několik latexových doplňků. „Myslím, že vzduch je čistý. Můžeš vypnout odorační ventilátory.“

Spustily se tiché větráky a během několika vteřin odsály z místnosti odporný puch a nahradily ho čerstvou vůní borového lesa. Maxův odosobněný hlas se otázel: „Líbí se ti můj nový vynález?“

Další na řadě byly falešné zuby a nalepený knír. „Líbí“ není úplně ten správný výraz. Jestli jsi chtěl vehnout lidem slzy do očí, povedlo se ti spíš vyvolat zvracení. Divím se, že ten přístavní kapitán nepřišel o večeri.“

„Ale fungovalo to, že?“

Nakonec si muž vyňal z očí hnědé kontaktní čočky. Jeho očím se vrátila křišťálově modrá barva, kterou měly po matce. Juan Cabrillo se usmál. „Zdalo se, že nám to spolknul. Uvidíme se za pár minut v mojí kajutě.“

Svůj převlek – včetně gumového břicha, které zakrývalo svalnatý trup vyrysovaný hodinou plavání denně – nacpal do pytle na odpadky. Nechystal se ho znovu použít.

Do kanceláře se vrátil mohutný černoch, který přerušil jednání s přístavním kapitánem. Kysu svíral tentokrát mnohem méně nesměle. Hodil ji na stůl, odkud se odrazila na stěnu. Vycpané zvíře vypadalo tak skutečně, že si Juan dovedl snadno představit, že ožije a odcupitá pryč.

„Nemáš snad rád krysy, Linku?“ zeptal se Juan, záměrně se vyhýbaje jakémukoli náznaku, že by se bývalý Navy SEAL krys bál. Kdyby se mohutný Franklin Lincoln bál čehokoli, Juan by se s tím v žádném případě nechtěl setkat.

Linc se ušklíbl. „Děláš si srandu? U nás v Detroitu bychom téhle říkali myš. Ty naše jsou velké jako mývalové.“

„Zdá se, že by z nich byli skvělí mazlíci.“

„A proč myslíš, že jsem tuhle pojmenoval Charlie?“

Juan se zasmál a podíval se na hodinky. „Za tři hodiny vyložíme náklad hnojiva a hned potom je v plánu odjezd,“ vykládal, zatímco se rozešel chodbou. Zastavil u malé skříně nacpané mopy a úklidovými potřebami, které nikdy nikdo nepoužil. „Jak jsme na tom s vybavením?“

„Všechno je nachystané a připravené k použití.“

„Fajn. Já se ohlásím u Maxe a sejdem se dole u nádrže.“

„Jasně, Předsedo.“ Muž pokračoval chodbou a za chůze si broukal „(Sittin' On) The Dock of the Bay“ od Otise Reddinga.

Juan nacvičeným pohybem přesně natočil rukojeti vodovodního kohoutku na nefunkčním dřezu. Ozvalo se ostré cvaknutí, zadní stěna se rozevřela a odhalila chodbu, jaká by patřila na nejmodernější výletní loď. Zapuštěná svítidla měkce osvětlovala mahagonové stěny a přepychové koberce, které byly pravým opakem rzi a špíny předvedené přístavnímu kapitánovi. Juan prošel otvorem a vydal se po chodbě ke své kajutě.

Juan si v tom přechodu z klamně vetché horní paluby do úhledného a elegantního světa v podpalubí vždycky liboval. Symbolizoval všechno, co na této lodi miloval. Přestože záď momentálně nesla jméno *Dolos*, tady dole o lodi nikdy nemluvil jinak než jejím pravým jménem – *Oregon*.

Oregon byla Juanův výtvar. Jako Předseda si vysnil loď, která nejenže nebude přitahovat pozornost, ale bude ji přímo odpuzovat. O technologických zázracích ukrytých v na první pohled se rozkládajícím trupu *Oregonu* věděl jen málokdo. Díky tomuto klamu byl v přístavech Třetího světa, které navštěvoval, prakticky neviditelný. Ve skutečnosti to byla nejmodernější

výzvědná loď čtvrté generace. Dokázala doplout na místa, kam se nedostala žádná válečná loď amerického námořnictva, vstupovat do přístavů uzavřených pro většinu komerční lodní dopravy, a přepravovat přísně tajné náklady, aniž by vzbudila podezření.

Juan vstoupil do kajuty, která byla pravým protikladem té falešné, již předvedl Lozadovi. Tak jako všichni členové jeho posádky měl velkorysou volnost vyzdobit si prostor podle svého vkusu, jelikož mu sloužil jako domov. Momentálně byl zařízený jako pocta nočnímu baru Rick's Café Américain z filmu *Casablanca*.

Juan ze sebe sloupł kostým a sundal si umělou dolní končetinu připevněnou pod pravým kolenem, za kterýžto handicap vděčil šrapnelu z čínského torpédoborce *Čengdo*. Chvilí si třel pahýl dlaněmi, ale fantomová bolest jako obvykle neustoupila. Dostákal ke skříni a umístil protézu na konec úhledné řádky náhrad, z nichž každá sloužila jinému účelu, tu kosmetickému, tu praktickému. Ta, kterou si právě sundal, napodobovala vzhled skutečné nohy, včetně nehtů na prstech a ochlupení.

Vybral si protézu, které přezdíval „bojová noha“, a nasadil si ji. Jediněčná titanová náhrada byla nacpaná ukrytými zbraněmi, včetně klasického Coltů Defender .45 ACP s laserovým zaměřovačem Crimson Trace – byla to přesná a spolehlivá alternativa jeho starého Kel-Tecu .380 –, balení plastické trhaviny ne většího než balíček karet a keramického vrhacího nože. Pata obsahovala brokovnici s krátkou hlavní nabitou jedinou střelou ráže .44.

S nasazenou nohou na sebe natáhl plavky, prodyšné plavecké triko a boty s ploutvemi pro větší pohodlí.

Pak odešel do kanceláře, kde odemkl železniční trezor z 19. století, kde měl svou osobní zbrojnicí. Většina malých zbraní na palubě *Oregonu* byla uložena v centrálním arzenálu sousedícím s lodní střelnicí, Juan však dával přednost vlastnímu úložišti. Pušky, samopaly a pistole tu sdílely prostor s hotovostí různých měn, zlatými mincemi v ceně přes sto tisíc amerických dolarů a několika malými váčky s diamanty.

Juan si vybral svou oblíbenou pistoli, dvoučinný automat Five-seveN z Fabrique Nationale nabitý 5,7mm náboji, které umožňovaly, že rukojeť pojme dvacet střel plus jednu v komoře. Navzdory malým rozměrům byly kulky navrženy tak, aby pronikly většinou balistické ochrany, ale po zasažení

cíle se zastavily, aby se zabránilo overpenetraci. Těžší zbraně se při této operaci nedaly použít, jakkoli si přál vzít je s sebou.

Ode dveří se ozvalo dvojité zaklepání a do kajuty bez čekání na odpověď vkročil Max Hanley. Hlavní inženýr *Oregonu* byl Juanovým prvním zaměstnancem pro Korporaci a Juan spoléhal na úsudek svého starého přítele víc než u kohokoli jiného na palubě. Maxovu jinak holou hlavu lemovala stužka kaštanových vlasů a mohutné břicho bylo jediným dalším náznakem, že solidně stavěný prezident Korporace měl už šedesátku za sebou a že si odsloužil dva služební turnusy ve Vietnamu.

„Zdálo se, že Lozada na to celé skočil,“ pravil Max zamračeně. Viděl a slyšel celou výměnu přes skryté kamery a mikrofony, které byly ve značném množství rozmístěné po celých horních palubách.

„Nepřipadáš mi z toho nijak nadšený,“ podotkl Juan.

„O Lozadu nejde. Jen se mi nelíbí, že musíme dělat tolik věcí najednou.“

„Přestože většina toho plánu byl tvůj šílený nápad?“

„Byl to *tvůj* šílený nápad. Já jen vymyslel, jak to udělat, aby fungoval.“

CIA měla podezření, že Venezuelci dodávají zbraně do Severní Koreje, čímž porušují embargo OSN. Američané nevěděli, jak k pašování zbraní dochází, ale jednotlivé dodávky korelovaly s oficiálními dodávkami nafty z Puerta La Cruz do Wonsanu. Elektronické sledování určilo za pravděpodobný koordinační bod dodávek skladiště nedaleko doku v ropném terminálu, který ležel na hornatém poloostrově ani ne půl míle od přístavu La Guanta. Úkolem Korporace bylo získat důkazy o dodávkách zbraní a současně ušetřit ránu dodávkám paliva, které měly kritický význam pro pohon tanků a obrněných transportérů severokorejské armády. Juan a Linc měli shromažďovat důkazy – dokumenty, počítačové soubory, fotografie, zkrátka cokoli, co dokážou najít.

„A tvůj plán je geniální,“ odpověděl Juan. „Takže ho pojďme rozpohybovat.“ Vyšel s Maxem z kajuty a bok po boku se odebrali ke středu lodi, míjejíce přitom umělecká díla, která by byla ozdobou kteréhokoli z velkých světových muzeí. Juan kráčel bez sebemenšího náznaku kulhání, výsledek roků tréninku na zdokonalení chůze s umělou končetinou.

„Jedeme podle plánu?“ zeptal se Juan.

„Všichni jsou hlášení a připravení.“

„Vidíš?“ otočil se na něj Juan. „Žádný důvod k obavám.“

„Vždycky když tohle řekneš, mám nervy na pochodu.“

„To je pro štěstí, jako když řekneš herci ‚zlom vaz‘.“ Juan shlédł na kovovou náhražku nohy: „Možná bych to mohl trochu přeformulovat.“

„Aspoň vím, že mi nezlikviduješ loď, když tu teď budu velet já, až budeš pryč.“

„Vzhledem k tomu, že bude stát v přístavu, neměl bys mít žádné problémy ani s tím.“

„Hlavně se vrať včas,“ nabádal ho Max jako starostlivá kvočna.

„Budu na svém místě jako vždy.“

„Pokud nespustíš jeden ze svých nechvalně proslulých plánů C.“ Max se obrátil a zamířil zpátky do operačního centra, odkud mohl koordinovat všechny aktivity mise.

Juan za ním ještě zavolal: „Starosti si dělej, až budu muset přejít k plánu D.“ Jedinou odpovědí mu bylo Maxovo přezíravé mávnutí rukou.

Juan sjel výtahem o tři poschodí níž a ocitl se v rozlehlém prostoru uprostřed lodi. Pojízdny jeřáb držel zavěšenou ponorku nad prohlubni o velikosti plaveckého bazénu, která byla naplněná vodou s hladinou ve stejné výši jako čára ponoru celé lodi. Nomad 1000 dlouhý šedesát pět stop se dokázal ponořit do hloubky tisíc stop se šesti lidmi na palubě, včetně pilota a kopilota. Jeho menší sestra Discovery 1000 v kolébce chyběla, protože se právě účastnila jiné části mise.

Vodní nádrž umožňovala nepozorované vypuštění obou ponorek obrovskými vraty na dně bazénu, která se otevírala směrem dolů. Zdejší přístav byl příliš mělký, aby se vrata dala zcela otevřít, a tak Discovery 1000 vypustili ještě před vstupem do La Guanty. Nomada Juan ke své misi nepotřeboval, takže ten měl pro tentokrát zůstat na svém místě.

Linc už si oblékal černý neoprenový mokrý oblek. Vedle sebe měl položené potápěčské vybavení. Juan vložil pistoli do Linkova vodotěsného pytle na zbraně a vklouzl do vlastního mokrého obleku. Voda v tropickém přístavu sice neopreny nevyžadovala, ale jejich černá barva je zneviditelná před případnými pozorovateli v docích.

Dvojice si zkontrolovala rebreathery Dräger. Běžná potápěčská výbava vypouštěla výdechy v podobě bublin, které stoupaly na povrch, takže by

po nich zůstávala snadno sledovatelná stopa. Dräger obsahoval pohlcovač oxidu uhličitého v uzavřeném okruhu, takže bubliny nevypouštěl. Jednotka byla bezpečná jen do hloubky třiceti stop, ale to v tomto případě nebyl problém, protože Juan a Linc budou vybavení používat pouze k nepozorovanému opuštění *Oregonu*.

Juan věděl, že přístavní kapitán nechá loď sledovat a pustí se za každým, kdo opustí přístaviště. On a Linc potřebovali odejít na rendezvous sami, takže jedinou možností bylo potápění.

Linc přikývl, že je připraven. Juan už měl výstroj kompletní, a tak se spustil po sklápěcích schůdcích do vodní nádrže. Nasadil si ploutve, sevřel zuby kolem náustku rebreatheru a stáhl si přes obličej masku. Odplaval doprostřed bazény a Linc ho následoval. Juan palcem a ukazovákem předvedl A-OK a technik pověřený obsluhou nádrže ztlumil osvětlení do matného příšeří, aby si nikdo v přístavu nevšiml, že se pod lodí děje něco neobvyklého.

Juan ucítil, jak ho za nohy lehce zatahal vodní vír, to jak se s tlumeným hukotem otevřela spodní vrata. Po několika vteřinách zvuk ustal. Technik zamával baterkou na znamení, že štěrbina ve vratech je teď dostatečně široká, aby mohli odplout.

Vypustili vzduch z kompenzátorů vztlaku a sestupovali, dokud se nevznášeli pod kýlem lodi. Juan rozsvítil baterku na zápěstí, jejíž světlo stačilo jen na to, aby spatřil v kalné přístavní vodě kovový trup lodi. Doplavali s Linkem k zádi, kde baterku zhasnul a nechal se vést vodotěsným kompasem připevněným k druhému zápěstí.

O patnáct minut později popadl Linka za paži a ukázal vztyčený palec. Pomalu kopl nohama a po chvíli jeho maska prolomila hladinu s nejnepatrnějším zavlhčením. V duchu se poplácal po zádech. Nacházeli se pouhých dvacet yardů od starého přístřešku, který si Korporace na tento měsíc pronajala.

Juan se rozhlédl po perimetru a potvrdil, že jsou sami. Poblíž nebyly žádné čluny a silnice kolem břehu byla prázdná. Tuto část přístavu zvolili právě proto, že byla nejméně frekventovaná.

Juan a Linc si sundali ploutve a vylezli na břeh. Ujistili se, že nepřijíždí žádná vozidla, rychle přeběhli silnici a zmizeli ve zchátralém přístřešku.

Místo špinavého skladiště zrezivělého vybavení a rybářských potřeb jako by vkročili přímo do herecké šatny na filmové scéně. Na jedné straně boudy

bylo dobře osvětlené zrcadlo, pult plný make-upu a latexových protéz a režiséřské křeslo. Vedle stál kovový rám, na němž byly zavěšené dvě pracovní uniformy venezuelského námořnictva – jedna pro hlavního námořního poddůstojníka a druhá pro kapitána, obě v maskovací šedi.

Druhou polovinu přístřešku zabíral mohutný Humvee pomalovaný v barvách venezuelské armády. O něj se opíral štíhlý muž s hustým plnovousem. Hodil každému z mužů čistý ručník.

„Jste tu o minutu dříve,“ pravil Kevin Nixon se širokým úsměvem. „Kéž by stejně přesné byly i moje herečky. Kolikrát jsem rád, když se vůbec objeví. Strízlivé.“

Kevin pracoval v Hollywoodu jako cenami ověřený umělecký maskér, ale poté co mu při útoci z 11. září zemřela sestra, pocítil potřebu přispět svými schopnostmi k válce proti terorismu. Přihlásil se do CIA, ale daleko zajímavější a odvážnější nabídku dostal, až když ho seznámili s Juanem a Korporací. Kromě toho, že posádce v případě potřeby měnili na operace vizáž, disponoval Kevin a jeho tým také haldami uniforem a oblečení typického pro každý stát a dokázali sehnat či vyrobit jakékoli neobvyklé rekvizity a zařízení, jaké jen byly potřeba; u těch nejsložitějších technických zařízení příležitostně využili Maxovy technické odbornosti. Kevin stál za Juanovým dřívějším převlekem, vycpanou krysou i bojovou nohou, již měl právě na sobě.

Za normálních okolností by se s ním Juan sešel na *Oregonu* ve Škole magie, jak přezdívali dílně, kde Kevin čaroval své fantastické výmysly. Ale protože Juan potřeboval na břeh doplavat, všechen make-up a doplňky by se mu cestou smyly. Proto přemístili Kevina do opuštěné boudy s dostatkem energie v bateriích, aby se obešel bez připojení k elektřině. Linc přiletěl před týdnem, vyzvedl Humvee z námořního arzenálu poblíž Caracasu a uschoval ho do přístřešku k dnešnímu použití.

Juan si povšiml obalů od jídla zahozených v rohu. Jídlo bývalo Kevinovou Achillovou patou. V jednu chvíli vážil skoro stopěťadvacet kilo, ale po úspěšném bypassu žaludku a díky speciální dietě připravované skvělým šéfkuchařem *Oregonu* měla nyní jeho dobře stavěná postava štíhlých pětáosmdesát kilogramů.

„Doufám, že jsi s místní kuchyní opatrný,“ oslovil Kevina Juan. „Montezumova pomsta dokáže plavbu po moři pěkně nepříjemnit.“

„O tom mi nemluv,“ dodal Linc a bezděky se pohládl po břiše. „Doufám, že už nikdy nebudeme muset do Mosambiku.“

„Pro mě zásadně nic než balenou vodu a předem zabalené jídlo,“ odpověděl Kevin. „A teď se mi posadte. Máme před sebou dost práce.“

Linc strávil část předchozího týdne ve Venezuele sledováním podezřelého skladiště z dálky. Dnem i nocí přijížděly zakryté plně naložené kamiony – zřejmě s vojenským vybavením – k bráně v bezpečnostním plotě se žiletkovým drátem a k intenzivně strážené vrátnici, než mizely v nitru budovy. Celý perimetr náhodně obcházely ozbrojené stráže, přístaviště i plot monitorovaly kamery, které bránily tajnému vniknutí.

Jedinou další možností bylo vstoupit dovnitř přední bránou. Linc viděl do zařízení dvakrát přicházet stejného kapitána. Poslali do CIA jeho fotografie pořízené dlouhoohniskovým objektivem, a tam ho identifikovali jako kapitána Carlose Ortegu. Většinu času trávil na hlavní námořní základně v Puerto Cabello, kde se nacházel i teď. Ortega měl sice podobnou výšku i postavu jako Juan, tím však jejich podobnost končila. Juan byl blondatý a vždy hladce oholený, Ortega měl snědou pleť, tmavé vlasy, huňaté obočí, hnědé oči, upravený knír a nos, který vypadal, jako by ho kdysi někdo zlomil.

A tady přicházel na scénu Kevin. K zrcadlu měl přilepeno několik Ortegových fotografií od Linka. A nyní se chystal proměnit Juana ve venezuelského námořního kapitána.

Juan se osušil a posadil se do křesla, zatímco Linc se pustil do prohlídky Humvee, aby se ujistil, že je v nejlepším pořádku. Bude na něm záviset jejich rychlý návrat na *Oregon*, jakmile bude výzvědná mise u konce.

Normálně si Kevin k práci pouštěl klidný alternativní rock, jejich dnešní neobvyklá lokalita však vyžadovala ticho, aby nepřilákali pozornost. Odbornými pohyby přilepil Juanovi latexový nos, připojil k němu chundelatá obočí a poprášil Juanův obličej make-upem. Posledním vylepšením byla černá paruka a barevné kontaktní čočky. Když Kevin skončil, dostal Juan nepříjemný pocit, že na něj ze zrcadla kouká cizí chlap.

„Vynikající práce jako obvykle, Kevine,“ ocenil Juan. „Sám bych se nepoznal.“

Linc, který už byl oblečený do námořní uniformy včetně ruční zbraně a útočné pušky FN FAL zavěšené na rameni, poplácal Kevina po rameni.

„Páni! Nevím, jestli mu mám zasalutovat, nebo mu na ten hnusný ksicht doporučit plastického chirurga.“

„Neposlouchej ho,“ řekl Kevin. „Vypadáš skvěle, že to musím sám říct. Vyzkoušej si uniformu.“

Juan si oblékl uniformu šitou na míru a na hlavu si nasadil čepici. Když byl hotov, Linc a Kevin si ho dlouze prohlédli.

„Řekl bych, že jsi o pár centimetrů vyšší než Ortega,“ konstatoval Linc, „ale pochybuju, že si toho někdo všimne.“

„Takže jsme hotoví,“ přikývl Juan. „Zase ses překonal, Kevine.“

„Zdá se, že tady moje práce skončila,“ odpověděl Kevin a začal si balit kosmetické potřeby. „Jakmile zmizíte, vrátím se zpátky na *Oregon*.“

Méně přenosné položky nechá na místě a dojde na *Oregon* pěšky. Venezuelci sice budou hlídat, jestli loď nikdo neopouští, ale v nástupu Kevinovi bránit nebudou, zvláště když měl veškerou potřebnou dokumentaci k tomu, aby se k posádce připojil.

Linc hrál níže postaveného vojáka, takže měl dělat řidiče. Nastoupili do Humvee a Kevin jim otevřel dveře přístřešku. Linc nastartoval a vydal se na silnici.

Neměli před sebou dlouhou cestu. Ke skladišti a dokům to byly dvě minuty jízdy.

Když dojeli na místo, zamával na ně strážce ozbrojený útočnou puškou podobnou té Linkově, aby zastavili před spuštěnou závorou. Za jeho zády stál druhý hlídač. Ten první se naklonil k okénku, a když spatřil Juanovu tvář a insignie na výložkách, zasalutoval mu.

Juan mu pozdrav vrátil a podal mu identifikační kartu, kterou mu vyrobil Kevin. Strážce ho sice evidentně poznal, přesto však byla identifikace nutná.

Strážce mu vrátil kartu a pokynul svému druhovi, aby otevřel bránu.

„Vítejte zpět, kapitáne,“ pozdravil strážce. „Jestli jste přijel za poručíkem Dominguezem, je v bezpečnostní kanceláři.“ Strážce ukázal prstem a zbažil je tak nejmenších pochyb o destinaci. Byly to dveře na rohu skladiště. Obrovská garážová vrata byla zavřená a nevycházelo zpod nich žádné světlo. Kromě obloukových lamp rozestavěných kolem celého pozemku tu jediná světla zářila z paluby obrovského ropného tankeru zakotveného za skladištěm.

Kolem přídě lodi se rojili dělníci, kteří právě připojovali hadice na naplnění nákladních prostor z nedaleké rafinerie, jež patřila k největším ve Venezuele.

Juan strážci španělsky nařídil, aby jejich příjezd neohlašoval, a Linc se rozjel od brány.

„Takže tu máme společnost,“ řekl Juan. „Doufali jsme, že touhle večerní dobou tu bude jen základní posádka.“

„Víš, co se říká,“ odvětil Linc. „Setkání s nepřítelem nepřezije žádný plán.“

„To je fakt, ale doufal jsem, že vydrží o něco déle. Možná budeme muset jednat rychleji, než jsme mysleli. Chovej se podle mě a nezapomeň, že mluvit musím jenom já.“

Linc se tomu jen zasmál. Zatímco Juan plyně hovořil španělsky, arabsky a rusky, Linc mluvil a rozuměl pouze anglicky. Během sledování Linc použil parabolický mikrofon, kterým zachytil dost Ortegovy řeči na to, aby si Juan mohl nacvičit venezuelský rytmus, intonaci a přízvuk. V arabštině sice ovládal jen saúdský akcent, svou španělštinu však Juan dokázal snadno obměnit tak, aby odpovídala prakticky jakémukoli přízvuku Latinské a Jižní Ameriky.

Jeho make-up a mimikry však byly dost dobré jen na to, aby obelstil námořnické poddůstojníky. Jestli se tenhle poručík s Ortegou dobře znal, bude jen otázkou času, kdy jeho přestrojení prohlédne.

Linc zastavil přede dveřmi kanceláře vedle druhého vojenského Humvee. Vystoupili a Linc si zavěsil FAL přes rameno tak, aby působila co možná nejméně hrozivě. Vidat vojáky i námořníky ozbrojené útočnými puškami bylo v Jižní Americe běžné, a pobočník kapitána Ortegy v tom nebyl žádnou výjimkou.

Juan rozrazil dveře stejným stylem, jaký si pamatoval z Linkových nahrávek, a vkročil do kanceláře, kde překvapil čtveřici mužů, z nichž tři seděli za stoly a čtvrtý se soustředil na řádku monitorů. Rádio v pozadí vysílalo přenos ze zápasu v kopané.

Hlavy se jako jedna obrátily k návštěvníkům a rádio utichlo. Všichni čtyři muži vyskočili ze židlí a postavili se do pozoru.

Juan krátce přeletěl skupinku pohledem a zaměřil se na námořníka s insigniemi poručíka na epoletách.

„!Teniente Dominguez!“ zahřimal. „¿Cuál es el significado de está?“ – *Co má tohle znamenat?*

Pokáraný důstojník byl přistižen nepřipravený. Oči se mu rozšířily strachem. Nebylo na něm znát, že by mu na Juanově hlasu bylo něco podezřelého.

„Kapitáne Ortego, myslím, že jste v Puerto Cabello.“

„To jste si taky měl myslet. Vidím, že bych měl dělat neohlášené inspekce častěji. Navzdory vašemu chybnému předpokladu není vaší vlasteneckou povinností poslouchat, jak naše reprezentace hraje s Argentinou. Takže rychle – kolik mužů je dnes ve službě?“

Dominguez ze sebe rychle vyplivl: „Já a deset námořníků. My čtyři, dva ve strážnici, tři drží hlídku a dva střeží náklad.“

„Ve skladišti jsou jen dva?“

Dominguez na okamžik zaváhal. „Ve skladišti nemám nikoho, pane. Můžu tam někoho poslat, kapitáne, jestli je to váš rozkaz, ale nepovažoval jsem to za nutné, když je skladiště prázdné.“

„Chápu,“ řekl Juan, ale nechápal. Jestli není náklad ve skladišti, tak kde?

„Máme zprávy, které naznačují, že by se někdo mohl pokusit získat informace o tomto zařízení. Chci, aby se ke strážím na hlídce přidali dva vaši muži.“

Tentokrát Dominguez nezaváhal. „Slyšeli jste kapitána!“ křikl na dvojici mužů. „Pohyb!“

Námořníci popadli pušky, nasadili si čapky a vyběhli z místnosti. Jediný, kdo teď zůstal, byl muž hlídající monitory.

„Vraťte se k práci, námořníku,“ poručil mu Juan a muž poslušně klesl do židle. Juan se otočil zpátky k poručíkovi. „Ukažte mi náklad.“

„Pane, admirál nařídil, že náklad po naložení nesmí nikdo vidět.“

„Ukážete nám náklad, nebo ohlásím, že jste neuposlechl rozkazu nadřízeného důstojníka.“

Dominguez znovu zaváhal. „Admirálovy rozkazy byly velice konkrétní.“

„Jeho rozkazy jsou teď nepodstatné. To je účelem neohlášené inspekce.“

Juan uměl perfektně číst v lidských tvářích a teď poznal, že něco z toho, co právě řekl, bylo špatné.

Dominguezova paže nestihla udělat víc než drobný pohyb, ale Juan předem vycítil, že poručík se pokouší zachovat jako hrdina. Juan tasil pistoli a namířil FN poručíkovi mezi oči dřív, než se stihl vlastní zbraně dotknout.

Linc se pohnul ještě rychleji a jediným hladkým pohybem se ohnal vlastní útočnou puškou.

Dominguez strnul a pak, aniž byl k tomu vyzván, pomalu zdvihl ruce nad hlavu. Linc ho odzbrojil a prohledal, než pokynul Juanovi, že další zbraně poručík nemá. Zbývající námořník, který celou scénu bez hnutí a dychtivě sledoval, se po boku svého poručíka přesunul ke stěně.

„Ani hlásek,“ nařídil Juan. „Vy oba.“

Jeho rozkaz potvrdila dvě pomalá přikývnutí.

„Jak jste to poznal?“ zeptal se Juan.

„Admirál,“ vysvětlil Dominguez. „Je to žena. Mluvil jste o jejích rozkazech, jako by byla muž.“

Juan zavrtěl hlavou. Ať mu nikdo nemluví o pravděpodobnosti. Sám přesně nevěděl, kolik je mezi admirály venezuelského námořnictva žen, ale nemohlo jich být víc než hrstka. Tentokrát byla pravděpodobnost proti němu.

„Co říkal?“ zeptal se Linc.

„Admirál, který velí téhle operaci, je podle všeho ženská. Až se vrátíme, budu se po ní muset podívat. Hlídej tady poručíka, než si vezmu, pro co jsme přišli.“

Linc neuměl španělsky, a tak musel cokoliv důležitého k pašeráctví ve složkách a počítačích hledat Juan. Jackpot vyhrál, když narazil na zašifrovaný počítač. Neztrácel čas snahou se do něj dostat. To nebyl jeho obor, a taky neměli čas. Nechá kouzlit Murpha a Erika, počítačové specialisty Korporace, až dopraví laptop zpátky na *Oregon*.

Vtom začal zvonit telefon, ale nebyl to žádný ze stolních přístrojů. Bylo to trylkování chytrého telefonu. Juan ho spatřil pod nějakými papíry na Dominguezově stole.

Než ho kterýkoli z nich stihl zastavit, Dominguez se po něm vrhnul a prudkým pohybem ho poslal po desce stolu, načež se přístroj roztříštil o betonovou zeď.

Linc ho popadl a přitiskl mu na prsa hlaveň útočné pušky. „Tohle už víckrát nedělej, *por favor*.“

Juan posbíral kousky telefonu, dáváje pozor, aby neztratil paměťovou kartu. Ať na ní bylo cokoli, bylo to dost důležité, aby pro to mladý poručík riskoval život.

Juan vložil laptop a kusy mobilu do Dominguezovy aktovky.

„Podíváme se, jestli bychom si udělali nějaké pěkné obrázky,“ řekl Juan Linkovi.

„A co on?“

„Hmmm. Zdá se mi, že nebude moc spolupracovat.“ Juan se obrátil na Domingueze. „¿*Donde está el baño?*“

Poručík neochotně ukázal ke dveřím na druhé straně místnosti. Svázali oběma rukojmím ruce a nohy plastovými páskami a látku z roztrhané uniformy použili jako roubík. Když muže dalšími páskami pevně připoutali k toaletě, Linc zamkl dveře zevnitř a zabouchl.

Zabít je by bylo samozřejmě snazší a bezpečnější, ale Korporace takhle zkrátka nepracovala. Ačkoliv byli technicky vzato žoldáci, chladnokrevné zabíjení do jejich etického kodexu nezapadalo. Juan Korporaci vytvořil, aby teroristy a vrahy zastavovala, ne aby se zařadila mezi ně.

„Vrátíme se za dvě minutky,“ řekl Juan. „Do té doby snad nikdo záchod potřebovat nebude.“

Linc opatrně šťouchl do jediných dalších dveří v místnosti. Rychle ji přejel puškou a ohlásil: „Čistý. A tím myslím dočista čistý.“

Juan ho následoval do hlavního prostoru skladiště.

„Nedělal sis srandu,“ konstatoval.

Obrovské skladiště bylo úplně prázdné. Betonová podlaha byla sice rozvrтанá, jako by ji někdo důkladně projel kultivátorem, v prostoru se však nena-cházely žádné bedny ani vozidla. Dominguez se však zmiňoval o nákladu. Muselo tu být víc, než bylo na první pohled vidět.

Pak to Juan uviděl. Zadní stěna skladiště – strana obrácená k přístavišti – byla přerušena velkými vraty stejnými jako ta přední. Zvedl zrak a uviděl, že část stropu nad vraty se podobala pojízdnému jeřábu nad vodní nádrží *Oregonu*. Rozdíl byl, že na rozdíl od ponorky tento jeřáb držel horizontální kovový plech, který se dal vysunout ven ze dveří. Byl dost velký, aby dokázal skrýt před zvědavýma očima výzvědného satelitu cokoli, co se pohybovalo přes těch padesát stop vzdálenosti od skladiště k lodi.

Jediná loď, která tu momentálně kotvila, byl tanker se jménem *Tamanaco*.

„Myslím, že už chápu, co se to tu děje,“ prohlásil Juan. „Tak se na to pojďme podívat.“

Vydali se s Linkem k zadní stěně skladiště a prošli ven osobními dveřmi vedle garážových vrat.

Až takhle zblízka dokázal Juan rozeznat modifikaci *Tamanaca*, a to ještě jen díky tomu, že podobné obměny prováděl u *Oregonu*. Tmavý svar lemoval obrys ohromných vrat v boku lodi. Museli nakládat zbraně na tanker, který musel být upravený tak, aby mohl vedle paliva převážet i náklady. Nikoho by nenapadlo zastavit tanker a hledat v něm zbraně zakázané embargem.

Pořád ale neměli důkaz. Stačil by jediný pohled dovnitř, a měli by veškeré důkazy, které potřebovali.

Juan si všiml, že na stanovišti vedle lodní lávky stojí další námořník.

„Budeme pokračovat v neohlášené inspekci,“ zašeptal Linkovi.

„Dobrý nápad.“

Prošli kolem námořníka, Juan opětoval jeho pozdrav, ale neřekl nic. Jakmile byli na palubě, vydali se po prvním schodišti, které našli, a sešli po něm dolů, až uviděli dalšího ozbrojeného námořníka střežícího dveře v lodní přepážce.

„Přišli jsme zkontrolovat náklad, námořníku,“ oznámil Juan. „Otevřete dveře.“

Námořník měl pravděpodobně stejné rozkazy nepustit nikoho dovnitř, ale neposlechnout kapitána se neodvážil.

„Ano, pane,“ řekl a rázně se otočil. Otevřel dveře doširoka a Juan s Linkem jimi prošli. Námořník cvakl vypínačem a na stropě se rozsvítily zářivky.

Náklad tu byl, to ano, ale rozhodně ne takový, jaký Korporace předpokládala. Měla podezření, že Venezuelci dovážejí do Severní Koreje ruskou technologii.

Místo toho Juan napočítal dvacet amerických pěchotních bojových vozidel Bradley a tucet nejnovějších hlavních bojových tanků M1A2 Abrams.

Neměli ale čas pořídít ani jeden snímek. Ocelový trup tankeru se bez varování rozvíbroval pronikavým jekotem klaksonu.

Někdo spustil poplach.